

PISALI STE NAM

Otip zlate olimpijske medalje...

Podjetje Ledinek Engineering gostilo Primoža Kozmusa, zlatega olimpijca

Redke v življenju so priložnosti, ko posamezniki dosežejo res nekaj izjemnega, odmevnega, veličastnega v svetovnem merilu. Poslušati našo Zdravljico in se med ponosnim stanjem na najvišji stopnici, pred ogromnim avditorijem v živo in ob milijonskem pred TV po vsem svetu, pustiti okititi s tako zeleno olimpijsko medaljo iz najzlahtnejše kovine... Kdo ni že kdaj sanjal česa podobnega? In kolikim so se, kljub letom vloženi naporov v to smer, sanje zares udejanjile? Peščici... Da, le peščici Zemljanov, redkim izbrancem. Med tiste, ki so trdo garali in imeli srečo biti v pravem trenutku na pravem mestu, od letošnjega zgodovinskega meta kladiva na OI v Pekingu sodi tudi naše gore list, Primož Kozmus.

V podjetju, kjer sem zaposlen (Ledinek Engineering iz Hoč), smo letos jeseni, po zaslugi povabila direktorja Pavla Ledineka, imeli možnost seči v krepko roko temu zlatemu olimpijcu, ki ga bo zgodovina omenjala kot prvega, ki mu je v samostojni Sloveniji uspel tako enkratni podvig. Primož je seveda s seboj prinesel tudi zlato medaljo, za katero pa gotovo ni potrebno posebej poudarjati, da mu je v zbirki vseh dosedanjih odličij zdaleč najljubša in najvrednejša.

Vsi, ki smo spoznali Primoža in se imeli priložnost na kratko pomeniti z njim ter fotografirati v spomin, smo si bili enotni: ne samo odlični športnik, tudi krasen človek je!

Obuditev spomina na letošnji Primožev "zlati Peking"

Primož Kozmus z avtorjem prispevka in zlatim olimpijskem odličjem

In še pozornejši pogled na najzlahtnejšo in najbolj zaželeno medaljo na svetu, ki jo je bilo mogoče za vrhunške športne uspehe dobiti v letu 2008

Izkušnja srečanja s Primožem Kozmusom in otipa zlate olimpijske medalje se mi je globoko vtisnila v spomin.

Andrej NAPAST

Drage občanke, spoštovani občani!

Socialni demokrati občine Rače-Fram se vam zahvaljujemo za izjemno podporo, ki ste jo izkazali naši stranki SD in kandidatu za člana Državnega zbora Republike Slovenije, Darku Pašku, na minulih parlamentarnih volitvah. Prepričljiva zmaga na voliščih našega volilnega okoliša mu ni zadostovala, da bi se uvrstil med poslance. Vendar nas kljub temu prevzema veliko zadovoljstvo, da ste najbolj podprli ravno kandidata Socialnih demokratov. Zaradi te vaše opredelitve bomo še dosledneje udejanjali svoj socialno - demokratični program stranke. Veseli nas dejstvo, da ste v tem programu prepoznali poglede in stališča za bodočnost.

Skupaj se bomo še bolj zavzemali za ohranjanje in širitev socialnih, ekonomskih, kulturnih, narodnih in ekoloških ter drugih pravic posameznikov in ljudi, ki so splošno izhodišče in cilj naše dejavnosti. V tem okviru je družina za nas temeljna oblika sožitja posameznikov in rodov, ki tudi z okoljem gradijo odnose na vrednotah miru, svobode, enakosti, solidarnosti, pravičnosti...

Vabimo vas, da se aktivneje udeležite in sodelujete pri razvoju naše skupnosti in s svojimi mnenji in delom prispevate k razvoju naše države in lokalne samouprave.

Med nami je prostor tudi za vas!

Obenem vam ob prihajajočih božičnih praznikih želimo, da jih preživite veselo, v krogu svojih najbližjih. V novem letu pa se vam naj uresniči vse vaše želje in pričakovanja.

**Branko PETROVIČ, mag.,
predsednik Občinskega Odbora SD**

V črni kuhinji

Nekdaj je imela vsaka pohorska kmetija črno kuhinjo, v kateri je bila peč za kuhanje in peko ter ogrevanje sosednjih prostorov. V peči so gospodinjice znale pripraviti zraven vsakodnevnih jedi tudi vse dobrote, ki so prišle na mizo ob prazničnih dneh. Za to večino je bilo potrebno mnogo več izkušenosti in znanja kot v sodobni kuhinji z gumbi in senzorji, vendar so imele jedi, pripravljene večidel v glinenih posodah, svoj poseben, enkratni okus. Dim iz peči je uhajal v kuhinjo in od tod neredko tudi skozi lesen dimnik na prosto. Plini so namreč v kuhinjo oddali toploto preden so ušli skozi dimnik.

Čas in modernizacija sta črne kuhinje "odnesla", silno redke so ostale po naključju in še te niso več v uporabi. Vendar pa še uporabljajo črno kuhinjo pri družini **Milene in Štefana Malteriča** v Framu 64, po domače na Grilovi domačiji.

Tam zna predvsem gospodar Štefan nadvse okusno pripraviti vse mogoče - od kruha, pečenk, jedi z lonca, potic in drugih dobrot. Pri tem mora biti vedno na preži, da peč ni preveč ali premalo vroča, kajti vsaka jed zahteva svojo pripravo peči, to je količino drv in vrsto lesa.

Gotovo je črna kuhinja "pri Grilovih" vreden in originalen način ohranjanja naše kulturne dediščine, ki bi lahko našla svoje mesto v turistični ponudbi kraja.

Ker gre v primeru črne kuhinje za redkost današnjega časa, naj fotografije, posnete "pri Grilovih" v Framu, dokumentirajo in ohranijo spomin ter vez na nekdanje dni.

Tone ŽURAJ

Ko se zgodi nekaj pomembnega ...

Otvoritev novega asfaltnega odseka na Planici proti Šlambergerjevim - "Zgornjim Eberlovim"

Na prijeten jesenski dan, natančneje 17. oktobra 2008, smo se nekateri vaščani Planice zbrali, da uradno predamo namenu težko pričakovan asfaltni odsek v dolžini 600 metrov.

Asfaltna cesta je velika pridobitev tudi za našo kmetijo.

Župnik Franc Dermol je blagoslovil cesto, župan Branko Ledinek pa je zaželel varno in prijetno vožnjo vsem, ki bodo vozili po njej.

Zahvaljujemo se vsem, ki so se otvoritve udeležili, posebej pa vsem tistim, ki so pripomogli k izgradnji asfaltna ceste.

Družina ŠLAMBERGER

Zmagala sem

Verjetno se sprašujete, o kakšni zmagi bom pisala. Naj takoj potešim radovednost: beseda bo tekla o teku.

Moja tekaška kariera se je nekoliko resneje začela leta 2004, ko je moj drugi otrok dopolnil deset mesecev in se je začel s tekom ukvarjati moj mož. Pred tem sem rekreativno tekala že v času srednje šole in kasneje med študijem. Že takrat mi je tek vedno znova dal novih moči in energije, da sem lažje študirala in se spopadala z vsakim dnem.

Sedaj je za mano že kar nekaj pol maratonov. Želja, da bi pretekla pravi maraton, torej 42.195 metrov, je že nekaj časa tlela v meni, vendar se mi je to zdelo skorajda nemogoče. Tako daleč. Teči štiri ure ali še več! Sanje...

Letos spomladi pa je padla odločitev. Z možem, ki me je ves čas vzpodbujal in verjel, da to zmorem, sva se odločila, da greva jeseni v Berlin, preteči Berlinski maraton. Zakaj Berlin? Zato, ker je tam eden največjih svetovnih maratonov, ker je tam ob progi ogromno navijačev, ker ves čas tečeš v množici tekačev in ker je Berlin velemesto, kjer imaš kaj videti.

Vse priprave so bile odtlej usmerjene samo v Berlin. Izpustila sem večino tekaških prireditev, ki sem jih sicer redno obiskovala (razen Maratona treh src, DM teka za ženske in Ptujskega maratona). Na treningih sem tekla večkrat tedensko, ponavadi trikrat. Enkrat tedensko sem opravila daljši tek, ki sem ga stopnjevala do cca 35 km.

Teden pred maratonom so se težave vrstile ena za drugo. Pojavila se je bolečina v nogi, ki se je selila od gležnja pa vse do kolka. V nedeljo, na dan maratona, so vse težave čudežno izginile. Očitno je šlo le za psiho, ki je tako kazala svoje zobe.

Na dan maratona, 28. septembra 2008, sva se z možem odpravila proti centru Berlina. Na prireditvenem prostoru je vse poteklo brez težav, kljub velikemu številu tekačev. Itak so Nemci znani kot odlični organizatorji. Oddala sva garderobo in odšla proti startu. Zaradi številnih tekačev sva startala v tretjem valu in sicer cca 20 min za prvimi tekači. Še nekaj priprav (raztezne vaje), pa pok... in... gremo!

Tek se je začel, kilometri pa so ostajali za mano. Moj prvi in edini cilj je bil priteči v cilj, zato sem tekla zelo z rezervo. Lepo počasi. Med potjo nas je vzpodbujalo ogromno število ljudi (po podatkih organizatorja celo milijon). Vsake toliko časa je ob progi igral ansambel, ki nas je še dodatno spodbujal. Kilometri so kopneli eden za drugim.

Po 35-em kilometru, ko je veliko ljudi že hodilo in se močno zadihano borilo z zadnjimi kilometri, sem sama še tekla in pred seboj v mislih videla samo še Brandenburška vrata, za katerimi je bil cilj maratona. Nekje po 40 km sem jih zagledala. Zbrala sem zadnje atome moči in pospešila skozi Brandenburška vrata do cilja.

Uspelo mi je! To je bil nepopisno lep občutek zmagoslavja. Dosegla sem nekaj, kar sem si želela, za kar sem kar nekaj mesecev pridno in sistematično trenirala. Preteči maraton je popolnoma drugače kakor preteči polmaraton. To je "drugi svet", to je velika preizkušnja, vendar njena uresničitev ni nemogoča.

Na vsakem teku zmagam, ko pritečem v cilj, ura in čas nista moja glavna spremljevalca. Tečem rekreativno in se s časom ne obremenjujem. Medalja, ki sem jo prejela v cilju, je sedaj moj vsakodnevni spremljevalec, simbol, ki me spomni, da zmorem.

Bila sem delček 40.000 glave množice; vsi smo imeli pred sabo en sam cilj - preteči maraton. Tisti resnejši tekači so bili seveda tudi časovno tempirani. Ves trud, ki sem ga vložila v priprave, je bil poplačan. Za to, da mi je uspelo, sem hvaležna možu, ki me je na maratonu spremljal, pa tudi članom celotne ekipe Poleta iz Ptuja, ki so mislili name in se z mano veselili uspeha.

Nekaj besed bi še namenila teku, ki ogromno pripomore k boljšemu počutju. Tek je najbolj naraven način gibanja. Teči znamo vsi, potrebujemo le dobre copate in voljo. Nada Rotovnik Kozjek je v svoji knjigi *Gibanje je življenje* zapisala: "Zmeraj je tu, ko ga potrebujemo. Kot ostale stvari v življenju gre

Priprave pred startom

Ogrevanje

Množica pred startom

Gremo!

skozi različna obdobja: enkrat tečemo manj, drugič več. Toliko kolikor potrebujemo, in takrat, ko potrebujemo."

Na 35 km je bil cilj v mislih že blizu...

*Na cilju
(Vse foto: Sebastijan Kapel)*

Dostikrat je najtežje vstati s kavča in obuti copate, ampak potem, ko se vrneš s teka domov, si poln energije, utrujenost izgine in ni več težko opraviti tudi tistih najbolj zoprnih in garaških del po hiši. Med tekom možgane preplavi sto odstotkov več kisika, sprošča se hormon ACHT, ki sprošča telo, duha pa zjasni in prebudi, ter hormon serotonin (pravimo mu tudi hormon sreče), ki poskrbi za dobro razpoloženje. Tek nas torej napolni z energijo, deluje antistresno, družijo ljudi in ima v zdravstvenem smislu ogromno pozitivnih učinkov. Nikoli ni prepozno za začetek vadbe; veliko ljudi začne teči šele po štiridesetem letu in še kasneje.

Vsem tekačem želim veliko tekaških užitkov. Tistim, ki pa se odločate, pa le to: odločite se - ne bo vam žal!

Anita KOROŠEC KAPEL

Naša lepa cesta

*Bila je bela cesta luknjasta,
zdaj črna je, uglajena...*

15. avgust je praznik. Za nas pa je bil letos ta dan praznik prav posebne vrste. Uresničila se nam je namreč dolgoletna bolj ali manj skrita želja, da dobi cesta na Planici, ki vodi do naše hiše, asfaltno preobleko.

Dan je bil čudovit, razpoloženje na otvoritvi ceste tudi.

V ospredju: Vida Uranjek, Mirko Lešnik in Branko Ledinek pri slovesnem rezanju traku

Naj povemo, da je cesta že nekaj ur po uradni otvoritvi doživela prvo večjo preizkušnjo, ki jo je uspešno prestala.

Zato še enkrat javna zahvala vsem, ki so pri projektu tako ali drugače sodelovali, predvsem pa županu Branku Ledineku in družini Lešnik.

Družina URANJEK

*S toplino božič naj vas greje,
naj vez med vami utrdi,
a novo leto naj zaseje,
kar vaše si srce želi.
Ljubezen, zdravje in obilje
bogato naj vas obdari
in vse začrtane naj cilje
v uspeh usoda spremeni.*

*Blagoslovljen božič in
s potovanji polepšano novo leto 2009!*

POZEJDON TURIZEM - Matjaž Tomanič s. p.

Občina Rače-Fram

- telefon tajništva: 02/609 60 10
- telefon uredništva Novic: 02/609 60 28

V spomin

Slavku Lešniku

V množici ljudi, ki se je zbrala na pogrebu Slavka Lešnika 11. novembra na slivniškem pokopališču, so bili poleg sorodnikov tudi mnogi, ki so cenili njegovo delo za širšo skupnost in so se mu prišli ob slovesu poklonit.

Slavko Lešnik se je rodil leta 1922 v Rančah. Po izobraževanju in krajšem delu v mesarski stroki je bil vpoklican v nemško vojsko. Ko je bil ranjen in dobil bolniški dopust, se mu je posrečilo pobegniti in vključil se je v narodnoosvobodilno vojsko. Zapisan je v seznamu borcev publikacije o Šerčerjevi brigadi legendarne XIV. divizije.

V kartoteki Zveze borcev ima vpisano dobo sodelovanja od 1. oktobra 1944 do konca vojne. Odlikovan je bil z redom zaslug za narod. Po vojni je bil član borčevske organizacije od ustanovitve - v Framu po podatku v šolski kroniki septembra 1947 - in dejaven vse do zadnjega v njenem odboru.

Tri leta po vojni se je poročil in prevzel kmetijo staršev. Pri vsaki skupni pridobitvi v kraju - zapisane so v kroniki "Ranče skozi pet stoletij" - je bil pri organizaciji in delu zraven, kot se s hvaležnostjo spominjajo domačini. S svojo družino in materjo je skrbel tudi za nečaka in nečakinjo, Ernesta in Marjanco, ki sta med vojno izgubila očeta, hitro po vojni pa tudi mamo.

Njegova aktivnost je bila zaznana tudi širše in bil je izvoljen v krajevno samoupravo v Framu. Ko se je ta združila v večje teritorije, je nadaljeval tam. Za svoje delo je prejel priznanja.

Tiho zase je bil ponosen na sinova in njuni družini. Prvi, Tone, je z ženo Vido, ki je vodila kuhinjo, napravil najeto gostilno Riba poznano daleč okrog. V organizaciji drugega, Mirka, je bilo v Rančah ustanovljeno Društvo krajanov, ki dosega odmevne uspehe pod njegovim predsedovanjem, žena Marica pa je bila dolgoletna uspešna predsednica Društva žena framsko Pohorje. Dedka so razveseljevali vnuki s svojimi družinami.

Ob slovesu mu je bila v nagovoru izražena tudi zahvala občine s krajevno skupnostjo za delo pri napredku kraja, za njegovo vernost in naklonjenost krajevni cerkvi pa se mu je zahvalil framski župnik, ki je ob vodenju slivniškega sodeloval pri slovesu.

Slavko OSEBIK

*Življenje vsakega od nas
ima v prihajajočem letu svoj namen.
Vsi ne moremo doseči pomembnih odkritij
in ustvariti nesmrtnih umetnin.
S prijazno besedo, prijateljskim nasmehom
in toplo dlanjo pa lahko delamo čudeže.
Uresničimo najlepše namene v prihajajočem letu.*

VARUJMO NARAVO

Zemlja je edini planet, ki ga imamo ljudje na voljo za bivanje. Zato ga čuvajmo in spoštljivo ravnajmo z njim, saj je čudovit. Le čas si moramo vzeti in za nekaj trenutkov zaustaviti korak, da to opazimo...

*Nekaj utrinkov narave skozi foto objektiv;
avtor posnetkov: Leon Majerič*

POROČILI SO SE

• 30. avgusta 2008 sta pred matičarko in pooblaščen osebo za sklepanje zakonskih zvez ob zvokih Poročne koračnice in spremstvu prič ter veselih svatov stopila ženin **Vito Mlinarič** in nevesta **Lidija Draškovič** (poročena Mlinarič), ki stanujeta, skupaj s sinčkoma Nikom in Timom, v Starošincih 34. Iskrene čestitke in naj ljubezen in sreča nikoli ne zamreta!

• Na letošnjo zadnjo poletno soboto, 20.09.2008, sta medsebojno ljubezen in naklonjenost s poroko v Beli dvorani gradu Rače kronala ženin **Franc Šuen** in nevesta **Rozalija Gomilšek** (poročena Šuen). Mladoporočencema, ki stanujeta v Juršincih 88, želimo veliko skupnih radostnih let tej jima tudi sicer voščimo vse najboljše.

• Letošnjo zadnjo septembrsko soboto, 27. 09.2008, sta mož in žena postala 25-leten **Dejan Hrnčič** in njegova leto dni mlajša izvoljenka **Maša Knez** (poročena Knez Hrnčič). Da bi jima mirno in naklonjeno plula barka življenja in da bi vselej rada pomnila dan, ko sta si v znak ljubezni in zvestobe nadela poročna prstana, jima v Aljaževo ulico 15 v Maribor kličemo tudi mi.

• 27. septembra 2008 sta **Stanko** in **Jožica Ferleš**, stanujoča Ul. nadvojvode Janeza 56 v Limbušu, praznovala **zlato poroko**. V zakonu sta se jima rodila hčerka in sin, jesen življenja pa zlatoporočencema Ferleš (Stanko šteje 73 let, Jožica pa štiri leta manj) lepšata vnukinji. Iskreno čestitamo in želimo še veliko zdravja in zadovoljnih skupnih let!

Uredništvo